

torpsk Geheimeraad Claus v. Ahlefeldt, var nedsat ved kgl. Resolution mod, at Resten skulde indeholdes med 1000 Rdl. aarlig i Skyldnerens Gage; endvidere 433 Rdl. 72 Sk. i det gamle-ostindiske Kompagni.

Foruden Jens Harboes Gravsted i Frue Kirke eiede Boet endnu to saadanne i Kjøbenhavn, et i „Hellig Trefoldigheds Kirke“, som Thomas Fuires havde kjøbt 1657 for 200 Rdl., og et i Frue Kirke, som Fru Margrethe Eilersen havde kjøbt 1692 for 500 Rdl. Efter den Afdødes derom fremsatte Ønske blev hendes Kiste nedsat i hendes Forældres Gravsted d. 3. December 1735.

(Fortsættes.)

Ligprædiken over Geheimeraad og Stiftamtmand Friderich Adeler af Søren Friedlieb.

Meddelt af **H. J. Huitfeldt-Kaas.**

I det Norske Universitets-Bibliotheks Manuscriptsamling findes den nedenfor meddelte Ligprædiken under No 470 in 4to. Den udgjør 23 beskrevne Blade med sorte Kanter, indbundne i sort Skindbind med indpressede, tidligere forsøvede Zirater. Manuscriptet, der har tilhørt den afdødes Søn, Stiftamtmand F. G. Adeler¹⁾, hvis Navn med trykte Bogstaver staar paa Titelbladet, er helt igjennem skrevet med Stiftsprovst S. Friedliebs²⁾ egen Haand og er kjendeligen det Exemplar, han har oversendt Enken; Dedicationen lyder nemlig saaledes: „Den | Høy-Velbaarne Frue | Frue Anne Beathe Rosencrantz³⁾, | Salige Hr Geheimeraad Friderich Adeler | Efterladte Enke-Frue, | Medlem af Ordenen l:Union parfaite, | med | Samtlige Sine Høy-adelige Børn, | ønskes | Naade af det Høyeste, Trøst i det inderste, | Seyer paa det

¹⁾ Se om ham Dansk Biografisk Lexikon I. S. 93 f.

²⁾ Se om ham Worms Lex. ov. lærde Mænd I. 326 f., III. 227 og 930 samt Nyerups Literaturlex. I. 177.

³⁾ Over hende have en Ligprædiken af J. v. d. Lippe, trykt i Christiania 1777. 4. Jfr. ogsaa D. Biogr. Lex. I. S. 92 f.

yderste og Salighed i det Herligste | af | Deres Naades | og |
 .Samtlige Deres Høyædle Velbaarnheders | Underdanige, høyst-
 .forbundne, ydmygste Tienere | Søren Friedlieb: | Profess: Th. ved
 .Kiøbenhafns Universitet, Stifts Provst over | Christians: Stift,
 'Provst over Mandalls Provstie og Sogne Præst til Chr: Dom-
 kirke". | Skriftets fulde Titel er denne: „*a/ω* | Parentation, | over
 | Deres Excellence, | i Livet, Høyvelbaarne, i Døden, Salige, |
 Herr Friderich Adeler | Ridder af Dannebrog og Ordenen i: Union
 .parfait, | Kongelige Mayestets Geheimeraad, Stift- | Befalingsmand
 .over Christiansands Stift, og | Amtmand over Nedenæss og
 Raabøygdelaugets- | Amter, | Sørgeligst holden, paa den Salige
 Herris Biesættelses Dag, | i Christiansands Domkirke d: XX Ia-
 nuary MDCCLXVII | af | den Salige Herres og Det Høye-Sørge-
 .Huuses | Høyst-Forbundne, Dyb-Sørgende Tienere | Søren Fried-
 lieb.“ — „Textens ord findes beskrefne i Pauli anden Epistel
 .til Timoth, IV cap: 18 vers, saa lydende: Herren skal frie mig
 .fra ald ond gierning, og frelse mig til sit Himmelske Rige, Hvil-
 .ken være ære i ald ævighed, Amen!“

Dedicationen til „Den Udvalte Frue og Hendes Børn“ inde-
 holder paa de første Blade kun almindelige religieuse Betragt-
 .ninger, hvorimod Slutningen, der meddeler nogle specielle Op-
 .lysninger, hidsættes: „Høy-Velbaarne Frue Geheimeraadinde! Hvor
 .haardt eet Stød det var for Deres Naades Hierte, der Gud, imod
 .forige aars Slutning, sluttede Hendes Salige Herres Livsdage paa
 .Iorden, og skilte Ham fra Hende til Sig, er os alle noksom be-
 .kiendt, men, at min Pen nu ikke skal blive een negel til at op-
 .rive saaret, vil ieg alleene sige dette, at Deres Naades Oprigtige
 .Kiærlighed imod Deres Salige Herre, medens Hand levede, Deres
 .u-trættelige arbejde paa Hands timelige og ævige velgaaende,
 .Deres aarvaagne omhyggelighed i Hands Svage tilstand, og Deres
 .utallige udøste Taarer, saavel i Hands Sygdom, som, effter Hands
 .afgang, vidner altsammen, hvor føleligt det har været og er
 .Dem, at Herren ved døden har fraskilt Ham; Denne Skilsmisse
 .er ikke heller afgaaed uden smerte for Samtlige Deres Naades
 .Kiære Børn, den Salige Herres Eeniste igienlevende Hr Broder
 .og Andre .Paarørende, u-anseet de vare Fraværende, i Skils-

missens Time, i sær, er ieg eet Levendes vidne ey allene til Deres Naades Egen, men Deres da hiemmeværende Frøken-Datters, Mariæ Elisabeths¹⁾ store Væmodighed over Hands Fraskillelse, og, tillad mig at vidne, at det har været og er meget føleligt for mig, at Herren fraskilte denne, min Høyst-Estimerede Velyndere, og, endnu, daglig herefter vil blive meere, da ieg, ved det, Gud fraskilte Ham til det andet Liv, maae nu, i dette nærværende Liv, see mig skilt fra den U-gemeene Lykke, at omgaaes Deres Naade Selv, og eendeel af Deres Kiære Børn, hvorved ieg hidtil har nydt saa meget godt, der, ald min Levetiid, forbinder mig, og, hvorved ieg, paa dette vanskelige Stæd, i mine, ofte indfaldende kummerlige omstændigheder, har fundet stor opbyggelse, og, ofte Lindring for mit krænkedes Sind, men, min Aand skal dog aldrig skilles fra Dem, min Ringe Forbøn skal stedse følge Dem, og mit Hiertes Taknemmelighed skal altid erindre det, som ieg nu ikke formaaer at udføre, og, Vi ville, med Herrens Naade, den korte tid, der kand være tilbage for Os, fornemmeligen arbejde paa, med glæde, at kunde samles, paa den store Samlings Dag, hvorefter ingen Skilsmisse meere kand have stæd, — Men, er det Os end hiertestød, at Gud haver skilt den Salige Herre fra Os, saa oplives Vi ved den Trøst, at Gud haver fraskilt Ham til sig, Hand beviiste Fromhed og miskundhed mod mange, Hand holdt sig i Hiertetz oprigtighed til Gud og døde i Guds Naade, og Hand haver nu fundet Salighed hos Gud og alle Hands udvalde, hvortil Herren og, effter een liden Prøve-stund, skal samle os med Ham.

Hvad ieg, til vel fortiente Æreminde over den Salige Herre, effter den Naade, mig given, og, effter daværende Tids beskaffenhed, i megen korthed, offentlig taledes, ved Hands Iordefærd, understaaer ieg mig, herved, ord for ord, uden noget Tillæg, underdanigst og ydmygst at dedicere Deres Naade, med Samtlige Kiære Børn, i Underdanigst og viss Forhaabning, at det gunstigen skal blive imodtaget, baade for den Herres skyld, af

¹⁾ f. 1740, † 1811, gift 1775 med General A. F. v. Wackenitz, f. 1726, † 1808, se W. Lassen, Norske Stamtavler S. 56.

hvis ord det er, saa og for den Salige Herres skyld, til Hvis Æreminde det er skeed. Gud, som er ald Taalmodighedens og Trøstens Gud, gyde glædens olie med trøst i Deres Naades og Samtlige Deres Velbaarnheders Hierter, og, foruden ald timelig Velsignelse over Dem alle, hvor de ere, og, hvor De komme i verden, velsigne Dem med ald aandelig Velsignelse i de Himmelske gode Ting i Christo, at, naar De, Enhver i sær haver vandret i Herrens Veye og i Hands Naade, De omsider maae hensove i Hands Fred, opstaae til Hands Rige, indtages i Hands glæde, og saa, ved eget Exempel erfare, at Gud haver skilt Een from til Sig. Det ønsker hierteligen

Deres Naades og Samtlige Deres Velbaarnheders Underdanige Client, og Troe Forbeder
Søren Friedlieb.

Christiansand d. 28de April 1767.

Parentation

a/ω

Hand var Een Hæderlig Raadsherre, Hvilken og Self ventede Guds Rige, Det er det Ære-mærke, hvormed den Hellige Skrift erindrer Ioseph af Arimathæa, som laante den Herre Christo Sin Graf, det samme skal og være det Ære-Minde, hvormed Vi, i dag, har den Ære at gelejde Hands Excellence, Ridder af Dannebrog og ordenen l:Union parfaite, Kongl. Mayts Geheimeraad, Stift-Befalingsmand over Christiansands Stift, og Amtmand over Nedenæss og Raabøygdelaugets Amter, Hr. Friderich Adeler, Hvis effterladte Iordiske Deel indeholdes i denne Kiste, som her staar for vore Øyne, til Sin Grav,

[Herefter følger en længere Udvikling om Joseph af Arimathæa og om en hæderlig Raadsherre i Almindelighed, hvorpaa Applicationen, der gaar umiddelbart over i Personalierne, lyder saaledes:]

Hands Excellence, Hr. Geheimeraad og Stift-Befalingsmand Adeler, til Hvis Ære, ieg nu taler, har og været Een hæderlig Raadsherre, Som og Selv ventede Guds Rige, Gud har lagt megen Hæder og Ære paa Ham, fra det første, Hands Lives Lys ved Fødselen antæntes, saalænge det skinnede, og, indtil det endelig

i Døden udslykkedes; Hand er Fød, i den Kongelige Residentze-Stad, Kiøbenhafn, strax efter dette Seculi begyndelse, i aaret 1700 d. 3die Maj af Høy-adelige Forældre, Hands Hr Fader var Hands Excellence, Ridder af Dannebroke, Kongl: Mayts Geheimeraad, Første Deputerede i Cammer Collegio, og, tilsidst, Stift-Befalingsmand over Siøllands Stift, Hr Friderich Christian Adeler, og, Hands Frue Moder var den Høy Velbaarne Frue Henriette Margrete Lente¹⁾, Hvilke Bægge, for rum tiid siden Saligen i Herren ere hensovede; Men, som det ikke er nok at være Velbaaren og Ædel-fød, uden mand bliver igienbaaren og vel opfød, saa haver vel bemældte Hands Kiære Forældre, ey allene, strax efter Fødselen, befordret Ham til een Høyere byrd ved Igienfødelsen, og den Hellige Daab, hvorved Hand er bleven indlivet og indlemmet i sin Frelsere, vor Herre Iesu Christo, men endog ladet Ham, under antagne Hofmestere, hiemme, privat informeres i Herrens Frygt og Formaning, samt adskillige Sprog, indtil Hands Alders 22de aar, da den Salige Herre, til at perfectionere sig videre, i Selskab med Sine Brødre og Samtlige Deres antagne Hofmester, rejste uden lands, og begav sig til Holland, Engelland, Frankerige, Italien, var i Rom og Wien i Østerrige, rejste og igiennem Nederlandene og Tyskland, og kom hiem igjen til sit Fæderneland, sidst i aaret 1725. Aaret effter Sin fuldendte udenlandske Rejse, nemlig 1726, blev den Salige Herre af, Salige og Høyloflig Ihukommelse, Kong, Friderich, den Fierde, allernaadigst beskikket til at være Cammer-lunker hos da værende Dronning, nu Salige og Høyloflig Ihukommelse, Dronning, Anne Sophie. Aaret 1727 var det mærkelige og tillige lykkelige Aar for den Salige Herre, da Hand, ved den Høyestes Forsyn, indtraadde i Ægte-forening, med da værende Hof-Damme hos Høystbemældte Dronning, Anne Sophie, Frøken, Anne Beathe Rosencrantz, nu Hands Effterladte Høyst-bedrøvede Enke-Frue, i Hvilken Hand stedse siden, indtil sin Døds Dag har haft Een Gudfrygtig, høy-Fornuftig, Dydig, og særdeles Omhyggelig Ægtefælle (Herren trøste Hende i Hendes Sorrig, og

¹⁾ Se Norske Stamtavler, udg. af W. Lassen, S. 39—79.

styrke Hende fremdeles i sand hengivenhed under Guds Naadige Villie!) og blev Deres Høye Ægte-Forening fuldbyrdet, ved een Christelig Copulation, samme aar, den 25de April, og hafde Hand ey allene den Naade, ved Brude-Skammelen, at imodtage sin Kiære Brud, af Salige og Høy-loflig Ihukommelse, Kong Friderich den Fierdes Egne allerhøyeste Hænder, men, endog, samme Dag, at indtræde i den Ære-Stand at blive Raadsherre, da Høystbemældte Hands Mayestæt, just Bryllups-Dagen, allernaadigst gratificerede Ham med at være Etatzraad, og Amtmand over Callundborg, Saebygaards, Draxholms og Holbechs Amter. Dette Deres Ægteskab haver Gud velsigned med 12. levende Børn, 6 Sønner og 6 Døttre, og ere 4re deraf, nemlig 2 Sønner og 2 Døttre for Deres Hr Fader indgangne i Ævigheden, de øvrige 8te efterlever i Tiden, og, da Herren allerede har glædet Deres Kiære Forældre, med at see Dem, effter aars og alders beskaffenhed, at være temmelig vidt avangerede, og at give det beste Haab, enhver i sær, at ville være til Fædernelandetz Gavn og Familiens Ære, saa ville Herren selv fremdeles sørge for Dem, være Dem i Faders Stæd, og veyleede Dem, altid at kunde være Deres Dyrebare Frue Moder, til daglig vederqvægelse og glæde i Hendes Enke-Stand! Aar 1740 blev Hand, af Høy-Salige, Kong Christian den Siette, allernaadigst beskikket til at være Conferentzraad; 1749 til Jubel-Festen for den Oldenborgiske Stamme, af Høyloflig Ihukommelse, Kong Friderich den Femte, bæret med Ridderordenen af Dannebrog, og udvalte Hand til Symbolum: Fata Regit Altissimus; 1752, in Februario, blev Hand, af Høystbemældte Hands Mayt, allernaadigst beskikket til Stift-Amtmand over Christiansands Stift, og Amtmand over Nedenæss og Raabøygdelaugets Amter, og ankom den Salige Herre, med Sin Høye Familie, her til Staden, samme aar, den Femtende Augusti; Dereffter blev Hand, til Jubel-Festen for Souverainiteten, i aaret 1760, allernaadigst beskikket til Geheimeraad, og, endelig 1763, paa Kongens Geburts Dag, d: 31 Martij, af Hendes Mayestæt, Enke-Dronningen Sophia Magdalena, allernaadigst benaadet med Ordenen l:Union parfaite. Saaledes var da den Salige Herre, ey allene i den Ære-Stand, at Hand var Raads-Herre,

men, endog, Trappe-viis, opstigede fast til de høyeste Trin i denne Stand, men, det fordobler Hands Æreminde, at Hand var Een Hæderlig Raadsherre; Hand gaf eet stort Exempel med Sin store Flittighed i at besøge Guds Tieniste, og, lige til mod slutningen af forrige aar, da Hands tiltagende Svaghed forhindrede Ham, neppe, nogen Helligdag, saufnedes af Guds Huus, ligesaa gaf Hand eet stort Ydmygheds Exempel, til at beskiæmme de Hofmodige iblant os, da Hand, med Sit Høye Huus, altid har været villig til at communicere med den almindelige Hob; Hand bar saa stor og skyldig Respect for Herrens Sabbather, at Hand aldrig, paa saadanne dage, ville determinere nogen u-nødvendig Rejse, ey heller gierne da have nogen Samling i sit Huus, for ikke at styrke Sabbathsskændere, og Sabbaths-Foragtere, der foragter Herrens store Kom ihu, og, der drister sig til arbitraire at behandle Herrens Sabbats dage, som andre dage, og Hand var nidkiær i at ville bruge sit Embeds Myndighed til at hemme Ugudelighed, og befordre god orden til Guds Ære: Med hvad Troeskab Hand, i sin gandske Embeds tid, har tient Sine Herrer, derom vidner De Trende Store Kongers Naade-belønninger, der har ophøyet Ham fra eet Ære-Trin til andet, og givet Ham eet Ære-mærke, effter andet, og, hvis Gud længere hafde forundt Ham Livet, hafde vistnok Vores, nu Regiærende allernaadigste Konge videre belønnet Ham; Hands Samvittighed vidnede med Ham, endog paa Hands Syge-Seng, at Hand aldrig med sin villie, eller, imod sin overbevisning, gjorde nogen U-ræt, Hand erklærede Sig og intet at have noget imod nogen, haabede og, at ingen, med føye, kunde have noget imod Ham, saa Hand var, som Ioseph af Arimathæa, Een god og Rætfærdig Mand; Hands Hiertes Godhed tabtes ikke ved Hands Stands Storhed, men, som Hand var een God Mand, hialp Hand med Barnaba alle tilrætte, og, som Hand var een Rætfærdig Mand, vilde Hand gjøre alle Ræt, saa Jobs Klædebond ikke var opslidt hos Ham, men, var Hands daglige Smykke, Ligesom Hand og, i sin Raadsherre-Stand var saa gandske u-interesseret, at, om end Andre ville proportionere Deres Raad og Troeskab, effter deres egen Fordeel, og deres magt og myndighed, effter deres egen villie,

saa vilde Hand dog gaae ræt frem. I æld denne nærværende Ære-Stand, ventede Hand dog, i henseende til det tilkommende, Guds Rige, hvorpaa ieg kunde anføre mange beviser, men allene, vil erindre dette, at, da ieg, næstafvigte 4de Advents Søndag (effter at Hands Kongl. May^{ts} Cancellieraad og Provincial-Doctor Friderich von See¹, af hvilken, som Læge, den Salige Herre, i sin Svaghed, betiente Sig, forud var ankommen) kiendelig kunde see, at den Salige Herres Svaghed, hvilken Hand taalede med een forunderlig taalighed, var meget betydelig, talede ieg for Ham over Pauli ord i 2 Corinth: 2.14 og forestillede Guds Ords Liflighed, Lægedom og Liv, til eet helligt Liv for Gud, eet trøstigt Liv i Gud og eet ævigt Liv hos Gud, som den rætte Cordial og Hierte-styrkning for Siælen, og det middel Guds Naade bruger til at opvække, oplive og forberede os til eet ævigt liv, og dereffter Prædikede ieg over disse ord af Davids 6te Psalme, 5 v, Vend Dig Herre, rædde min Siæl, frels mig, for Din miskunheds skyld; Men, da ieg samme Dags Efftermiddag gik alleene ind til Ham, og, med eet beklemt Hierte, saa godt som bragte Ham dødsens bud, svarede Hand mig vel først, at Hand haabede, at denne Sygdom ikke skulle blive til døden, men, da ieg derpaa foreholte Ham, hvor u-viss det Haab kunde være, men det visseste og beste var, i omvendelse og troe at forberedes til Sin Herres Komme, at Herren ikke skulle komme paa den Time, mand ikke venter, og finde os u-bereede, da Gud anseer ikke Personer, svarede Hand mig, effter nogen betænkning, med taarene i øynene: ieg veed, at det hielper mig ikke meere for Guds Dom, at ieg har været Geheimeraad, end, om ieg hafde været een betlere, ieg vil gierne leve længere, om Gud vil, ieg er og fornøyed, om Gud vil, ieg nu skal døe, og ieg troer stadelig, at min almægtige, Naadige Gud skal frelse mig, og, for Iesu Christi skyld, nok hielpe mig til sit Rige, og, da Hand siden offte, i de øvrige dage, repeterede det samme, har just disse Hands egne ord andlediget mig at udvælge, til

¹) Se V. Ingerslev, Danmarks Læger og Lægevæsen II. S. 328 f. Worms Lex. ov. lærde Mænd III. 704 f. Nyerups Literaturlex. II. 684. F. Foss, Arendals Byes Historie, S. 66 f.

sidste Æreminde og een Kort Lig-Tale over den Salige Herre, disse Pauli ord, beskrefne i Hands Anden Epistel til Timoth: i det 4de cap: 18 vers, saa lydende: Herren skal frie mig fra ald ond gierning og frelse mig til sit Himmelske Rige, hvilken være ære i ald ævighed, Amen. og derved kortelig betragte, Guds Børns Vished om Herrens almægtige befrielse og Naaderige Frelse for dem, ved en salig Død. — Effter aflagde ærbødig og skyldigst Taksigelse paa det Høy-Velbaarne Sørge Huuses vegne til denne Høy-Anseelige Sørge-Comitat, for ald den Amitie, Kiærlighed og attention, De med denne sidste Ære, har beviist den Salige Afdøde og Sørge-Huset, tiltræder vi strax Textens Forklaring.

[Heri findes følgende Anvendelse paa den afdøde af Textens Ord:]

Denne Herrens almægtige befrielse og Naaderige Frelse var det og Hands Excellence Hr Geheimeraad og Stift-Amtmand Adeler, i sær, paa sin Syge- og Døds-seng holdte sig til, Hand var overbeviist om, at diævelen og døden, som det menneskelige kiøns afsagde fiender, hafde og ald ond gierning i sinde imod Ham, og, at Hand, som een Syndere, var alt for afmægtig til at udfrie sig fra deres grumhed, Hand søgte derfor den almægtige Gud, at, Hand, for Iesu Christi skyld, vilde udfrie Ham fra alt det onde, disse Hands Saligheds fiender ville gjøre Ham, Hand søgte den Herre selv, der, med sin død har taget magten fra den, der haver vold over døden, der og er bleven døden een gifft, og begiærte befrielse, i Hands Vunder og Saar, i Hands Død og Blod; Men, Hand søgte ey alleene den almægtiges befrielse for alt det onde, Fienderne ville gjøre imod Ham, men Hand søgte endog den Naadige Guds Naaderige Forladelse, for alle de onde gierninger Hand, som een Syndere, i alle sine levedage hafde giort inod Gud, samt Guds Krafft til befrielse fra ald ond gierning, for sin øvrige tiid, og det, for Iesu Christi skyld, der er bleven een Forligelse for den gandske Verdens synder, og, hvis blod renser af alle synder; Den Salige Herre var vist nok een Syndere, der, med eenhver boedfærdig syndere, som har faaed Forstands oplyste Øyne, maatte bekiende, For Dig, Herre, ja, for Dig alleene haver ieg syndet, og giort det

onde, for Dine Øyne, Gud gaf Ham og Naade til at kiende Sig, som Syndere, ieg erindrer, at Hand kaldte Sin Høy-bedrøvede Frue til sig, der, med saa stor omhyggelighed arbejdede paa Hands Siæls og Legoms Velgaaende, at Herren visselig vil belønne Hendes u-trættelige Troeskab, i ævighed, og, bad Hende bede med Sig, at Gud vilde give Ham sin Hellig aands oplysning til ræt at kunde kiende sine synder, ja, Herren beviiste Ham den besynderlige Naade, som ingen af os kand forud forvisses om, at, endskiønt Hand ellers ikke, Sin gandske Lives tiid, hafde været ræt Syg, dog denne Hands sidste Sygdom gaf Ham lejlighed og tiid at betænke Sig, og forberedes imod sin Død, og, da Hand bad Gud inderlig om Naade til Sine synders sande kunskab, blev Hand og visseligen af Herren bønørt, thi, Første Iuledags aften kaldte Hand mig alleene til Sig, og, effter foregaaende gudelig Samtale om een boedfærdig Synderes rætte beskaffenhed, der ikke kand fortvivle, naar Hand hiertelig søger Iesum, sammenfoldede Hand sine hænder og, ræt bevæget, med graad i Øynene, sagde: beed for mig, at Gud vil forlade mig alle mine synder, og, derpaa sagde Hand, Gud forlade mig grove Syndere alle mine grove synder, for Iesu blods skyld!, velsignede mig og, for ieg hafde sagt Ham imod, og, fordi ieg hafde talet Guds ord til Ham: Hand trøstede Sig og ved een Fuldkommen Frelse til Iesu Himmelske Rige, thi, anden Iuledags morgen var Hand hæftig af Sygdommen angrebet, og begiærede at blive deelagtig giort i Sin Frelseres Testamente, til Sin Saligheds Forsikkring, hvilket og, effter foregaaende absolution, skeede, og declarerede Hand med eet lydeligt Ia, at Hand troede, i og med det velsignede brød, samt, i og med den velsignede Kalk, at annamme Guds Søns Eget Legome og blod, til sikkert Pant paa alle sine synders Naadige Forladelse, dereffter toeg Hand een kiærlig afskeed med Sin Høy-bedrøvede Ægte-fælle, spurte og effter Sin Kiære Frøken Datter, om Hun ikke ville tage afskeed med Sin Gamle Fader, hvilket, ikke uden inderlig Følelse, skeede; Samme Dag laae han henvendt til Gud, meest, i døds Tanker, og, noget ud paa Aftenen, kalte mig til Sig, og sagde: beed for og med mig, at ieg maae komme til min Frelser, læste og

Selv det 3die vers af den Psalme: hvo veed, hvor nær mig er etc: Lær mig O Gud ræt at betænke, min Død etc. repeterede og adskillige Gange: Min Gud, gør dog, for Christi Blod, min sidste Afskeeds Time god; Hvoreffter ieg bad med Ham, sluttede med Fader vor, indsluttede Ham i Herrens velsignelse, Hand takkede mig, bad, ieg vilde holde ud med Ham, komme snart igien, og blive hos Ham.

— — — — —
 Saa taledes og Hr Geheimeraad Adeler, i sin Sygdom, med stor Vished om denne Herrens Frelse for Ham, ved een Salig Død, Hand holdt sig ideligen til de forhen onnmældte ord, at den almægtige, Naadige Gud skulle frelse Ham, og, for Iesu Christi skyld, hielpe Ham til sit Rige; Hand sagde os, at, saafremt Herren vilde kalde Ham, skulle Gud visseligen give Ham Naade til at døe, med Frimodighed, Hand forsikkrede i sær mig, effter foregaaende gudelig Samtale, at ieg kunde være viss paa, ieg omsider skulle finde Ham i Guds Rige: Tredie Iuledags morgen, som var Hands sidste fulde strids dag baade imod alt ondt at lide og gjøre, Hand oplevede, da ieg atter hafde den Ære at besøge Ham, fandt ieg Ham atter i gudelig Hengivenhed, og, da Vi, med hverandre hafde bedet til gud, og talt med hverandre, saavel om nærværende, som tilkommende Tiid, rakte Hand mig Sin Haand, og bad, siden det var Hellig Dag, at ieg vilde prædike for Ham, og, da Hand, natten tilforn hafde været hæfftigst af Sygdommen angrebet, og hafde haft megen smerte, gav Gud mig Naade til at prædike for Ham over disse Pauli ord, Rom: 8. 18, Den nærværende Tids Lidelser ere ikke den Herlighed værd, som skal aabenbares paa os, hvilket Hand, med Andagt, anhørte, og, dereffter rakte mig atter sin Haand og takkede mig for alt det Guds ord, ieg hafde Prædiket for Ham, ligesom og samme var den sidste Prædiken, Hand hørte i denne Verden; dereffter talte Hand, med megen Vished, om, at Gud, for Iesu Christi skyld, skulle gjøre Ham Salig, argumenterede og af Guds Troefasthed imod Ham i det timelige, og, at Gud, som, fra barnsbeen, hafde været saa god inod Ham, her i verden, skulle ikke, i døden, forlade Ham, men, frelse Ham til Sit

Rige; og, har vist nok Guds Troefasthed i det timelige, været saa stor imod Ham, at Hand, fra barnsbeen, har været ræt lykkelig, Gud tildeelede Ham timelig Ære, timelig Rigdom, den Gudfrygtigste Ægte-mage, saa mange vel-skabte, og, vel opfødde Børn, bestandig Helbred, og alderdoms Crone, saa at, naar nu Herren til alt dette, har gived Ham Sit Himmelske Rige, saa har Hand den allerfuldkomneste Lyksalighed. — I saadan Gudelig Hengivenhed laae Hand hen, indtil om Effermiddagen, Klokken 4re, da een hæftig Paroxysmus overfaldt Ham, og Hand, eet par Timers tiid var uroelig, men, Klokken 7, samme aften, hafde Hand igien sin fuldkomne Sands, var roelig, og bad mig blive, og ikke at rejse fra Ham; Klokken 9, da det tegnede til bedring med Ham, og ieg, med megen møye, hafde faaed overtalt Hands, af Graad og nattevagt, udmattede Høy-bedrøvede Frue og Frøken-Datter, den nat, at ville søge sig nogen Hvile, da ieg, med fleere, skulle blive hos den Salige Herre, vare Vi alle samlede hos Ham og holdte Aften-Bøn, da ieg erindrer, at ieg, samme tiid, begynte Bønnen med disse ord: bliv hos os, Herre Iesu, thi det stunder til aften, og Dagen hælder, med viidere, sluttede med Herrens Bøn og Herrens Velsignelse, Hand bad lydelig med, og, effter fuldendet Bøn, Selv begyndte og udlæste det bekiente vers: er jeg end fra Dig bortviaget, falder ieg dog nu til Føed etc., og, derpaa toeg Hands Dyrebare Frue og Datter een kiærlig afskeed med Ham, og Hand med Dem, u-tænkeligt, og, for menneskelige Øyne u-synligt, at samme nat skulle være Hands Dødsnat: Siden laae Hand roelig og stille, og, vilde aldeeles intet have, uden den medicin, Hr Cancellieraad von See, samme aften, hafde sendt Ham, hvoraf Hand fik adskillige Gange, og talte Hand med mig, med sund Sands og Fornufft, takkede mig, for ieg vilde blive hos Ham og for alt det Guds ord, ieg hafde talt med Ham, og, endelig, sagde, at Hand syntes nu, det var meget bedre med Ham, og Hand syntes nu at komme sig, og, da ieg derpaa sagde, at Herren ville visselig giøre alting vel med Ham, alleeniste at Hand indstillede sig gandske under Hands villie, være sig, til Liv eller Død, holdt sig, som een arm Syndere ikkun troeligen til Sin Frelsere og hvilede i Hands vunder

og Saar, svarede Hand, det er ieg, det gjør ieg, og det forstaaer sig, hvorpaa Hand strax faldt i Søvn, sovede længe og langt roeligere, end nogen tiid forhen i sin Svaghed, dog, i samme søfn, undertiden, gaf sig; strax over Midnat opvaagnede Hand i een meget hæftig Phantasie, vilde absolute op af Sengen, hvilket og skeede, hafde stærk mæle og temmelige Kræfter, var oppe $\frac{1}{2}$ Times tiid, phantaserede den gandske tiid, ligesom og endda nogen tiid, effter at Hand hafde lagt sig igien, brugte imidlertid af forbemælte Medicin, indtil, Klokken inellen 2 og 3, da Hand faldt i een Forunderlig Søvn, saa roelig, som Hand hafde været gandske Frisk, saa ieg, med fleere, umueligen kunde forestille os andet, end, at Hand, effter saa roelig een Søvn, maatte forbedres i Helbred til Livet; Samme søfn continuerede i eet, indtil Klokken 5, da ieg, med 4re andre hosværende fornam, at Hand, med eet, opholdt at trække sin aande, effter at Hand, ikke een minut tilforn, med lydelig røst, uden mindste raslen for brystet, hafde talt i søfne, og, saaledes Hensov Hand, uden at røre enten Haand eller Foed, uden mindste hæftig aande-dræt eller den aller ringeste udvortes døds bevægelse, og indgik til den rætte Sabbaths Hvile, Søndagen effter Iuul, den 28de December, Klokken 5 om morgenen, effter at have været 40 aar i Embeds Stand, 39 aar, 8te Maaneder og 3 dage i Ægtestand, og, effter at have levet her i Verden, 66 aar, 7 maaneder, Tree Uger og 4re Dage i Udlændigheds Stand. Denne var da Herrens befrielses Time for Hr Geheimeraad Adeler, hvorudj Herren fuldkommen befriede Ham fra alt ondt, og har vi Grund til at haabe, at samme var Hands Siæles Frelses Time, til Herrens Himmelske Rige; Men, som ingen sidder saa høyt paa Iorden, at Hand jo er af Iorden, og, ingen lever saalænge paa Iorden, at jo omsider Hands Seng maae reedes i Graven, og, Hand maae tage boelig i Iorden, saa maatte det og nu behage Dem, at tage Denne Hæderlige Raads-herres Iordiske Deel (der nu sover og haver Hvile, med Raads-herrerne paa Iorden) og biesætte den, i een Ærefuld Opstandelses Haab, hen udj Gravens Boelig.

Efter Iords-Paakastelsen, bleve, til Slutning, udtalte disse efterfølgende afskedsord:

Far da nu vel, Deres Excellence, Her Geheimeraad, Stift-Amtmand og Amtmand, Friderich Adeler, Dit afsiælede Legomer nu vel jordet, og nedlagt i Støvet, men, Din vel-forskylte Æreminde skal aldrig jordes hos os, førend Vi afsiæles og nedlægges i støvet; Tak for ald den Tiid, Du har været iblant os, Tak for den Omhyggelighed, Du har baaret for Stiftet og Staden, Tak for Dit Kiærlige Hierte til os, og, Tak for Din Reedelige og Venlige Omgang iblant os, ja, Tak for ald Din Godhed imod Stiftets og Stadens Clericie, samt imod alle; Din Troefaste Ægte-Fælle tillige med Dine Kiære Børn begræder Din Fraskillelse, Dine subordinerede Betientere og andre beklager Dit Tab, men, Ieg i sær, som bliver Dig, alle mine Leve-Dage, høyligst forbunden for Din Specielle Fortroelige Kiærlighed og Kiærlige Fortroelighed til mig, beklager, med eet bedrøvet Hierte, at ieg maa saufne min Store Patron og Velyndere: Tillykke med Din almægtige og Naadige Guds Fuldkomne Befrielse og Salige Frelse! Til Lykke med det Himmelske Rige, hvilket Du forud ventede, og hvorom Du forvissede Dig! Til Lykke med Din Salige Tilstand i Dette Rige, hvor, i Overflødigheds overflødighed er erstattet Dig alt, hvad Du tabte paa Iorden! Ieg saae Dig hensove i forkrænkelighed, men, ieg haaber vist at see Dig i uforkrænkelighed, naar Vi med andre Salige Siæle skal beskue Herrens Ansigt i Rætfærdighed, og, Vi skal møttes, naar Vi opvaagner, efter Herrens Billede, Farvel, Far ævig vel!
